

„Информационна война”, термин, който стана особено популярен през миналото лято, когато за първи път влезе в държавен документ – „Визия 2020” на Министерството на отбраната, за да онагледи една от съвременните тактики в политиката на Русия спрямо България – и който малко след това дипломатично беше заменен с израза „хибридна война”, е изходната точка в най-новата книга на журналиста и публицист **Иво Инджев** „Течна дружба” 3,

която тази неделя представям в

[електронната библиотека](#)

на

desebg.

com

.

Изходна точка, защото избирайки съвременното отношение на Путинова Русия към България авторът на „Течна дружба” 3 предлага изумителна ретроспекция на руските интереси спрямо България от древността до наши дни.

Книгата може удачно да бъде определена и като наръчник на антибългарската политика на Русия, защото Иво Инджев е събрал, систематизирал и подредил хронологично десетки примери за отявлената политика на Москва срещу съществуването на независима и свободна България.

Тя е продължение на издадената през 2011 г. [„Течна дружба”](#), заглавие – каламбур с пропагандния израз от времето на комунизма „вечна дружба” и асоциация със съвременната газова/енергийна зависимост, в която България е поставена от Кремъл като част от неговия пъзел, реден на геостратегическата карта на Европа. Третата

„дружба” е тематично обвързана с

[„Течна дружба” 2](#)

, която се появи миналата година и даде отговор на въпроса защо страната ни не може да се скъса с руската си орбита дори когато властта в Русия е в международна изолация след анексирането на Крим.

Още началото Инджев коректно е посочил, че основен принос за книгата има историкът Янко Гочев, автор на мащабното изследване „Руската империя срещу България”. А в поместената в книгата хронология той е използвал и историческа справка на проф. Пламен Цветков (издадена от „Работилница за книжнина – Васил Станилов”), като я е допълвал за събитията след 2008 г.

„Русия не само никога не е освобождавала, а напротив – системно и заробвала българи и окупирали български територии през дългата история на руските хибридни войни срещу българите през вековете”, е едно от основните послания на Иво Инджев.

Той е категоричен, че свободата е ценност, която българите сами си отвоюват в многобройни, по-дълги от Руско-турската война битки за независимост срещу самата Русия. По думите му постоянното натякване, че свободата ни е била „донесена” или дори „подарена”, е сред униженията, които подклаждат като отрова българските комплекси, употребявани за нуждите на руското доминиране в съзнанието на българите.

Книгата му изобилства с примери и имена на „патриоти”, за които любовта към България минава през преклонението пред Москва и нейните интереси. Той не допуска компромиси и с политици, социолози, общественици или журналисти, които са давали или продължават да дават „мило и драго” в промиването на общественото съзнание за това уж колко печеливши са руските енергийни проекти като „Южен поток” или възкресения по времето на Симеон Сакскобургготски (затворен още по времето на Живков) АЕЦ „Белене”.

Инджев не прави компромиси и в запечатването на руската реакция (коментари) срещу български политици или представители на властта, които не свирят по гайдата на Путин. Тук следва да се отбележат язвителните реакции срещу президента Росен Плевнелиев, както и оплюването на министърът на отбраната в служебния кабинет Близнашки Велизар Шаламанов, по времето на който информационните/хибридни войни на Русия срещу България бяха признати официално.

За финал на книгата си Иво Инджев е избрал един кратък текст на публициста Христо Марков, депутат от СДС в 7-то Народно събрание, който автентичните антикомунисти в България познават много добре като автор на блога „Да си отиде комунизмът” (<http://tross.blog.bg/>). Текст със смазващи всички онези припяващи на Русия съвременни будолизци факти.

Марков се пита откъде иде това ръбесто русофобство на народнолибералите Стамболов, Захари Стоянов, Димитър Петков, че и на консерваторите. „Става дума за пари, за много пари, които е трябвало да плати младата държава. И тук няма ни славянско единение, ни братска помощ. Има злато и корупция”, пише Христо Марков.

Ето ги и доказателствата. От съдържанието на Указ №1144, публикуван в „Държавен вестник” от януари 1884 г., се оказва, че „братската помощ” по нашето освобождение е струвала на българския народ 10 500 000 книжни рубли и 43 копейки. По онова време реципрочната стойност на тези „книжни рубли” е точно 32,5 тона злато.

Във въпросния брой на ДВ е записано: „Ний Александър I с Божията милост и народна воля, княз на българите, провъзгласяваме: Народното събрание прие, Ний утвърждаваме следующата конвенция за изплащане от България на Русия разносните по окупацията на Княжеството от Руските Импер(аторски) Войски съгласно определението на Берлинский договор”.

Тост на 32,5 тона злато. „Обърни внимание на думата „окупация”, драги читателю! Излиза, че ние, българите, сме платили за окупацията си, а не за освобождението си”, пише Христо Марков.

Сигурен съм, че както и предишните две части и третата книга на „Течна дружба” вече е определена от проруските рупори в България, като крайно вреден текст, на който не трябва да се дава гласност, а авторът му да бъде притискан и сплашван. Неслучайно Инджев беше неколкократно заплашван анонимно със смърт, а медиите на петата колона в България раболепно спазват мълчание за публицистиката му в „Течна дружба” и нейните две (засега) продължения.

Открито за руските хибридни войни против България

Написано от Христо Христов
Неделя, 21 Юни 2015 17:56

Хубавото е, че Иво Инджев „говори“ всекидневно в интернет (личния му блог – <http://ivo.bg/>) и свободните граждани могат да „сверяват“ мнението си по много политически въпроси, които той коментира, а чрез публицистичната поредица „Течна дружба“ и за същността на руската политика към България и нейните последователи/изразители в страната.

Иво Инджев, „Течна дружба“ 3 – руските хибридни войни против България и българите през вековете, издава Сиела Норма АД, 2015 г. 398 страници, цена 16 лв.